11 Ιουλίου 2015

Θαύματα της πανευφήμου Μεγαλομάρτυρος Ευφημίας

/ Πεμπτουσία

Image not found or type unknown

Υπόμνημα σε μερικά θαύματα και στην εύρεση και ανακομιδή του λειψάνου της Αγίας και πανευφήμου Μεγαλομάρτυρος Ευφημίας.

Αφού πέρασαν πολλά χρόνια και βασιλιάς των Ρωμαίων ήταν ο Ηράκλειος και των Περσών ο Χοσρόης, πλήθος περσικού στρατού, φοβερό και δυσκολοπολέμητο, εξεστράτευσε εναντίον του Ρωμαϊκού Κράτους· και λεηλατώντας κάθε τι που κάθε φορά κυρίευαν και προκαλώντας, όπως λένε, σκυθική ερημία, τελικά ήλθαν εναντίον της Χαλκηδόνας με σκοπό να περάσουν απέναντι και να κυριεύσουν την βασιλίδα των πόλεων και δια μέσου αυτής να υποτάξουν όλη την αυτοκρατορία των Ρωμαίων. Αλλά αυτό δεν το κατόρθωσαν, γιατί πολεμούσε υπέρ ημών η πάναγνη Παρθένος και θεομήτωρ· οπισθοχωρούσαν όμως δείχνοντας την λύσσα τους εναντίον όλων εκείνων που είχαν στα χέρια τους· και μάλιστα αποφάσισαν να πυρπολήσουν και το ιερό και καρτερικό σώμα της πανεύφημης Ευφημίας διδασκόμενοι από το πονηρό πνεύμα· αφού λοιπόν άναψαν πολύ μεγάλη φωτιά εξακοντίζουν το σώμα μαζί με την λάρνακα στο μέσον του πυρός· το σώμα όμως της Αγίας δεν λησμόνησε την δική του ενέργεια και θαυματουργική του χάρη αλλά έγινε αμέσως δρόσος που τιθάσσευε την ενέργεια του πυρός και την άμβλυνε ή μάλλον ήταν κάποια άλλη μωσαϊκή βάτος που και έτρεφε την φλόγα και η ίδια δεχόταν από αυτήν την ανάλογη δροσιά, πράγμα παραδοξότατο. Τόσο μόνο ίχνος φωτιάς επέτρεψε να σημειωθεί στην λάρνακα η γενναία, ώστε, αφού αποκόπηκε και εκτινάχθηκε ένα σφαιροειδές τεμάχιο, να παρέχεται η δυνατότητα σε όσους θέλουν να πλησιάζουν χέρι και οφθαλμούς στο μακάριο σκήνωμά της και να αντλούν τον αγιασμό πιο άφθονο.

AgiaEufimia8aumata

Image not found or type unknown

Αυτό το γεγονός, μετά την αισχρή υποχώρηση του βαρβαρικού στρατού, είχε γίνει για τους ευσεβείς αφορμή μεταθέσεως του μαρτυρικού σώματος, επειδή φοβούνταν μήπως πάλι υποστεί κάποιο κίνδυνο από επιβουλή του πονηρού και ζημιωθούν όλοι οι χριστιανοί χάνοντας ένα τέτοιο πολύτιμο αγαθό, ανεξάντλητο

θησαυρό θαυμάτων, πηγή πνευματικών χαρίτων ακένωτη. Και γι’ αυτό εκφέρεται από εκεί με λαμπρό τρόπο, και συνοδευόμενο από ανθρώπους που κρατούσαν λαμπάδες και μύρα εισάγεται στην βασιλεύουσα των πόλεων και κατατίθεται σ’ αυτόν τον περικαλλή και περιβόητο ναό που κτίσθηκε στο όνομα της πανεύφημης· εδώ ακριβώς όλοι πανδημεί συνέρρεαν καθαριζόμενοι από κάθε νόσο και ασθένεια διά των αγίων αιμάτων της που έρρεαν από το σκήνωμα, αποκομίζοντας θεραπεία δωρεάν· γιατί το θείο αίμα που πήγαζε από την μακαρία αρκούσε να γιατρεύει, αναπληρώνοντας όλα τα φάρμακα, τα ποικίλα νοσήματα όλων και να διώχνει δαίμονες και να καθαρίζει ψυχές από αμαρτήματα και να ικανοποιεί κάθε ανάγκη σε όσους έρχονταν και την παρακαλούσαν με πίστη. Απολάμβαναν λοιπόν συνεχώς χάρις στην μάρτυρα πολύ μεγάλη και κάθε είδους ωφέλεια και καθαρή ευτυχία και η πόλη και γενικά όλο το πλήθος αυτών που έρχονταν από αλλού κάθε φορά στην πόλη καθώς και των ξένων.

Αλλά ,όπως γνωρίζουμε, σ’ αυτήν εδώ την ζωή δεν έχει δοθεί στους ανθρώπους παντοτινή ευτυχία, τουλάχιστον όχι κατά την γνώμη μου, αλλά είναι η ζωή μας κάποια θάλασσα πράγματι που άλλοτε απλώνεται γαλήνια και μας ευφραίνει με τα αγαθά που έχουμε και παίζει με τις καλές ελπίδες και παραθέτει τράπεζα με κάθε είδους αγαθά στους πλέοντες μέσα σ’ αυτήν και άλλοτε φουρτουνιασμένη με κύματα ίσα με βουνά και μας γεμίζει με ίλιγγο και ναυτίες εμάς που λίγο πρωτύτερα μας υποδεχόταν μεγαλοφρόνως και μας αναγκάζει να εμέσουμε την τροφή που πήραμε προηγουμένως με ηδονή ή βυθίζει τους καλεσμένους της μαζί με την τράπεζα την ίδια και αφαιρεί την ζωή τους με τρόπο ελεεινό και αισχρό.

Ως γνωστό, η αυτοκρατορία των Ρωμαίων ενώ κυβερνιόταν σύμφωνα με τον νόμο και την ευσέβεια και η χριστιανική εκκλησία ακολουθούσε αυστηρά τα αποστολικά και πατερικά δόγματα και ήταν προσκολλημένη με μεγάλη δύναμη στις παραδόσεις και πάρα πολύ προόδευε σε όλα γενικά τα αγαθά, άγρια λαίλαπα ξέσπασε παντού, προκάλεσε σύγχυση και συντάραξε τα πάντα. Διότι, αφού άρπαξε την εξουσία το θηρίο, ο δυσώνυμος Λέων ο Ίσαυρος, και από ιουδαϊκές, όπως λένε, μαγείες βγήκε από τα λογικά του, σαν λυσσασμένο άγριο θηρίο στράφηκε με φοβερή μανία κατά των ιερών και θείων εικόνων· και όχι μόνο κατά των θείων εικόνων αλλά και εναντίον όλης βέβαια της ευσεβούς λατρείας του Θεού. Και μάλιστα επειδή ο μιαρός και παμβέβηλος νόμιζε και αποκαλούσε τα ιερά λείψανα των μαρτύρων και οσίων ανίερα και ακάθαρτα, άλλα τα πέταγε στον βυθό των νερών, άλλα τα έριχνε στη φωτιά και μερικά αφού τα ανεμίγνυε και με θνησιμαία τα έριχνε σε βάραθρα και μολυσμένους τόπους ο αφορεσμένος.

Τότε λοιπόν αφού στράφηκε με μανία και κατά του πανίερου και πάναγνου σώματος της πανεύφημης και επειδή δεν ήξερε πως να παραδώσει αυτό φανερά

στον αφανισμό και την φθορά – γιατί φοβόταν το σέβας και την πίστη των πολιτών προς αυτό – επιτίθεται σ’ αυτό μέσα στη νύκτα. Άνοιξε κρυφά την ιερή λάρνακα της μάρτυρος και αφαίρεσε το πανίερο σώμα· έπειτα έβαλε στην θέση του άλλα οστά νεκρών και αφού σκέπασε πάλι την λάρνακα επιτήδεια, ώστε να μη γίνει αντιληπτή η πράξη του, έφυγε γρήγορα. Και το μεν λείψανο κατατίθεται κάπου εκεί κοντά στα ανάκτορα, εκείνος δε, όταν φώτισε η ημέρα, κάθησε με σοβαρότητα πάνω σε υψηλή έδρα και άρχισε να μιλά όλος ορμή κατά των ιερών λειψάνων των Αγίων, προσπαθώντας ο ανόητος με σοφιστικά επιχειρήματα να κατοχυρώσει τις απόψεις του· και συμπεραίνοντας αναφερόμενος στο σκήνωμα της πανεύφημης κατέληγε: «Τι φοβερή απάτη, τί ολοφάνερη πλάνη! Σώμα που από παλιά έχει αποσυντεθεί να το νομίζουν ένσαρκο και να πιστεύουν ότι εκβλύζει κρουνούς αιμάτων και μύρων, το οποίο σώμα είτε το λιώσεις σε γουδί είτε το ρίξεις στη φωτιά μια σταγόνα δε θα μπορούσε να στάξει. Τί μεγάλη πλάνη; Τί μανία; Τί δεισιδαιμονία χωρίς όρια; Μου φαίνεται ότι όπως προχωράτε άνθρωποι θα καταλήξετε στην πλάνη των Αιγυπτίων και τα σεβάσματά τους. Αλλά μέχρι πότε θα κυριαρχεί το ψεύδος και η απάτη; Οι τυφλοί αναβλέψετε και οι κουφοί ακούστε, λέγει ο Ησαΐας· απομακρυνθείτε και ανακαλύψτε την μεγάλη πλάνη και το ψεύδος». Αυτά έλεγε ο επάρατος, ενώ ο ίδιος είχε επινοήσει το ψεύδος και την σκηνοθεσία. Οι δε υπασπιστές του, συμμέτοχοι σ’ αυτήν την θρασεία πράξη, αφού πήδησαν κάτω με μανία και, αφού βρήκαν αυτά ακριβώς τα οστά που οι ίδιοι είχαν τοποθετήσει στην λάρνακα, τα έβγαλαν έξω, τα έφτυναν, τα ταλάνιζαν, τα καταπατούσαν. Και τί από τα πιο αισχρά δεν έλεγαν; Τί δεν έκαναν; Τέλος αφού κατέστρεψαν το θυσιαστήριο και έβγαλαν έξω και συνέτριψαν την ιερή λάρνακα της μάρτυρος και αφού εσύλησαν τον ναό όλο και τον ερήμωσαν, έφυγαν αφήνοντας αυτόν στην διάθεση ληστών και αιμοχαρών και ανθρώπων που ασχολούνται με βδελυρά έργα και ακόμη στην διάθεση βαρβάρων και άσεβών και όλων γενικώς των αλόγων ζώων.

Το ιερό δε σώμα της μακαρίας ο τύραννος, αφού το διεβίβασε αργά την νύκτα στο μέρος της Πόλεως το οποίο συνηθίζει ο πολύς λαός να το ονομάζει Βουκολέοντα, το πέταξε στο ορμητικό ρεύμα της θάλασσας μαζί με το κιβώτιο που το περιείχε. Και αυτό ακριβώς ενώ επέπλεε δύο ευσεβείς άνθρωποι, ψαράδες στο επάγγελμα, αδέλφια κατά την φύση και θεοφιλείς κατά την πίστη, αφού το ανέβασαν στο πλοίο σήκωσαν την άγκυρα και με όλα τα πανιά ανοικτά έβαλαν πλώρη για την Προποντίδα και δεν σταμάτησαν προηγουμένως παρά αφού έφθασαν στον Ελλήσποντο και προσόρμισαν το καράβι μέσα στο λιμάνι της Αβύδου· γιατί νομίζοντας ότι το κιβώτιο περιείχε θησαυρό χρημάτων και εκτός τούτου κινούμενοι και από την θεία πρόνοια έσπευδαν να βρεθούν όσο γίνεται πιο μακριά από την Πόλη. Όταν λοιπόν άνοιξαν το κιβώτιο εκεί στην Άβυδο και είδαν το σώμα, το πολυτιμότερο από κάθε θησαυρό, και γέμισαν από πολλή ευωδία και

χάρη, θαύμασαν και απορούσαν πως να του συμπεριφερθούν. Παρόλο που υποψιάστηκαν ότι είναι το σκήνωμα κάποιου αγίου και ότι είχε ριχθεί στη θάλασσα από τους δυσσεβείς, όμως ζητούσαν να βεβαιωθεί η υπόνοιά τους με αποκάλυψη. Και πράγματι τα μεσάνυκτα ενώ αγρυπνούσαν και προσεύχονταν έλαμψε ολόγυρα δόξα Κυρίου· και ενώ τα μάτια της καρδιάς τους άνοιγαν σιγά-σιγά, είδαν κάποιο άρρητο και αθέατο φως να λούζει ολόγυρα το ιερό σώμα και δυνάμεις αγγελικές να στέκουν γύρω του σαν να ήταν φύλακές του. Αφού λοιπόν γέμισαν οι ψυχές τους με χαρά και αγαλλίαση σήκωσαν την άγκυρα και έπλεαν κατευθείαν στην Λήμνο· και επειδή μέσα σε μια σφοδρή θαλασσοταραχή πλησίασαν στο άκρο της νήσου, το οποίο ήταν τραχύ και γεμάτο σκοπέλους, βρέθηκαν σε μεγάλο κίνδυνο. Αλλά δεν επρόκειτο πάντως να πάθουν κανένα κακό, αφού έφεραν πάνω στο πλοίο τους λείψανο μυριάδων αγαθών. Πράγματι ένα κύμα πολύ μεγάλο, αφού έκλινε διά μιας προς τα εμπρός και άρπαξε όλο το σκάφος, το φέρνει σώο μέσα στο λιμάνι χωρίς να πάθει τίποτα.

Όταν λοιπόν βρέθηκαν εκεί τους αποκαλύφθηκε ξεκάθαρα ότι το θείο λείψανο είναι της πανεύφημης Ευφημίας. Ενώ δηλαδή κοιμούνταν κατά την διάρκεια της νύκτας, τους φαινόταν ότι κάποια γυναίκα πολύ σεμνή και περίδοξος που ερχόταν από το νησί πλησίαζε σαν να ήθελε να τους συναντήσει και να τους υποδεχθεί και μια άλλη πάλι με όμοιο ήθος που βγήκε από το πλοίο συνάντησε την ερχόμενη και αντάλλαξαν τους συνηθισμένους χαιρετισμούς και προσφώνησαν η μία την άλλη με το όνομά της και η νησιώτισσα έλεγε σ’ αύτη που βγήκε από το πλοίο: «Χαίρε μάρτυς του Χριστού μας, Ευφημία πανεύφημε»· και αυτή από το πλοίο της απάντησε : «Χαίρε και συ του Χριστού μάρτυς Γλυκερία, γλυκύτερη από το μέλι». Όταν ξύπνησαν και ανακοίνωσαν ο ένας στον άλλο τα οράματά τους και έμαθαν ότι εκεί, στον τόπο του μαρτυρίου της, μέσα σε ναό αφιερωμένο σε αυτήν βρίσκεται το λείψανο της αγίας Γλυκερίας, κατάλαβαν ότι είναι στ’ αλήθεια το λείψανο της πανεύφημης. Λοιπόν αφού το αγκάλιασαν το καταφιλούσαν, προσκυνούσαν, έχυναν δάκρυα χαράς πάνω του, μακάριζαν τους εαυτούς τους για τον πλούτο και αποκαλούσαν άθλιους τους καταποντιστές του· δεν ήξεραν από την υπερβολική χαρά τους πως να συμπεριφερθούν. Στην προσπάθειά τους όμως να πλεύσουν πάρα πέρα, προς έκπληξή τους δεν είχαν την συγκατάθεση και της Αγίας· και επειδή παρόλο που πολλές φορές δοκίμασαν να αποπλεύσουν και να προχωρήσουν παραπέρα δεν μπόρεσαν, έπαψαν την προσπάθεια. Και αργότερα παρόλο που προσπάθησαν πάλι να αποπλεύσουν και πάλι και πάλι δεν είχαν θετικό αποτέλεσμα. Ενώ όμως κοιμούνταν η μάρτυς του Χριστού παρουσιάζεται σε όνειρο και τους λέγει: «Γιατί με στενοχωρείτε με το να με περιφέρετε εδώ κι εκεί, άνθρωποι ; Δεν θέλω να φύγω από εδώ». Απ’ όλα αυτά λοιπόν αφού έμαθαν το θέλημα της Αγίας σταμάτησαν την προσπάθεια και παίρνουν απόφαση αντάξια ψυχών φιλόθεων· αφού δηλαδή αφιέρωσαν όλη γενικώς την περιουσία τους στην

μεγαλομάρτυρα και ανήγειραν προς τιμήν της ναό, αφιερώνουν ακόμη σ’ αυτήν και τον εαυτό τους, με το να γίνουν νεωκόροι και υπηρέτες της Αγίας· και αφού απαρνήθηκαν τον κόσμο και έγιναν μοναχοί παρέμειναν του λοιπού όλη τους την ζωή στον ναό της Αγίας. Ονομάζονταν Σέργιος και Σοργωνάς. Και ενώ τα θεία της θαύματα άφθονα έρρεαν και πότιζαν την νήσο, ο Επίσκοπος που είχε το πηδάλιο της τοπικής εκκλησίας, άγιος άνθρωπος και που προ ολίγου είχε ιδρύσει ναό ωραιότατο, ήθελε και ευχόταν να αποθησαυρίσει μέσα σε αυτόν το θείο σώμα της μάρτυρος. Αλλά μολονότι καθικέτευσε την μάρτυρα με ολονύκτιες υμνωδίες και προσευχές να επιτρέψει να γίνει η μετακομιδή του λειψάνου της, δεν την εύρισκε σύμφωνη. Γιατί η μεγαλόψυχη επιδίωκε το απλό και απέριττο και ακόμη προγνώριζε και την ανακομιδή της στην Βασιλεύουσα και δεν ήθελε να προχωρήσει στα ενδότερα του νησιού και έτσι να κάνει την αναχώρηση από εκεί πιο δύσκολη· μένοντας σ’ αυτό το μέρος αγκάλιαζε όλο γενικά το νησί και το γέμιζε με την χάρη της, ώστε την παροιμία «Λήμνια κακά» που προήλθε από την κακία μερικών γυναικών, να την αλλάξει ώστε να έχει καλή έννοια, και τα σχετικά με το νησί πράγματα να λέγονται «Λήμνια καλά»· θάλασσα τόσων αγαθών περικύκλωνε το νησί χάρη στην μάρτυρα.

Αλλά δεν είχε λησμονηθεί ο φτωχός για πάντα από τον Θεό ούτε αποκρούστηκε ο στεναγμός των πενήτων μέχρι το τέλος, αλλά μετά το χειμερινό σκοτάδι άστατων μηνών, θα έλεγε ο Πίνδαρος, έλαμψε για την Εκκλησία ευφρόσυνη άνοιξη και υψώθηκε στρατός σωτηρίας για τον λαό του Θεού από την ευσεβή βασίλισσα Ειρήνη και τον γιό της Κωνσταντίνο, οι οποίοι αφού συγκρότησαν οικουμενική σύνοδο και στερέωσαν την προσκύνηση των ιερών εικόνων, ανανέωσαν την ευσέβεια και χάρισαν στην Εκκλησία βαθειά ειρήνη. Η βασίλισσα Ειρήνη δείχνει φροντίδα μαζί με τα άλλα, μάλλον δε πριν από τα άλλα, να ανορθώσει τον ναό της Αγίας Ευφημίας και να τον κατασκευάσει εκ νέου μεγαλοπρεπέστερο και να δείξει στην Χαλκηδόνα, για τον έρωτα που είχε προς την μάρτυρα, την ευμένειά της και την βασιλική της προστασία· αυτά αν και πραγματοποιήθηκαν σύμφωνα με την θέλησή της, δεν ήσαν πάντως ικανά να σβήσουν έστω και για λίγο και να παγώσουν την φλόγα του έρωτά της, αλλά και την ίδια την βασιλεία ακόμη νόμιζε σαν κάτι άχρηστο, αν δεν εύρισκε και το θείο της λείψανο. Γι’ αυτό εξετάζονταν τα πάντα και εξερευνούσαν κάθε πόλη και χώρα με επιμέλεια και κάθε κληρικός πιεζόταν προτρεπόμενος να προσεύχεται για την ανεύρεση του ιερού λειψάνου. Και επειδή με τόση θέρμη το ζητούσε από τον Θεό η βασιλομήτωρ και με επιμέλεια το αναζητούσε και με πίστη έκρουε, ανοίχτηκε και της δόθηκε τελικά η εύρεση του ζητουμένου. Αμέσως λοιπόν ετοιμάσθηκε κατάλληλα πλοίο και όλοι οι κληρικοί παρευρίσκονταν φορώντας τις ιερατικές στολές τους, για να υπηρετήσουν με ευλάβεια την ανακομιδή του λειψάνου. Αφού επιβιβάστηκαν λοιπόν στο πλοίο εκείνοι στους οποίους είχε ανατεθεί η αποστολή αυτή, ωθούμενοι από ήπια αύρα

που έπνεε από ευνοϊκή κατεύθυνση πολύ γρήγορα έπιασαν λιμάνι στη Λήμνο. Όταν όμως έμαθαν αυτοί που κατοικούσαν πλησίον την αιτία του ερχομού εκείνων, θεωρώντας φοβερό αν ανεχθούν τόση ζημιά χωρίς να αντιδράσουν,ήσαν έτοιμοι και να συμπλακούν κρατώντας τα ξίφη τους και να αγωνιστούν για το λείψανο δίνοντας ακόμη και την ζωή τους. Αλλά ο Επίσκοπος του τόπου ασκώντας την επιρροή του στον λαό και μιλώντας και σε καθένα χωριστά και κατά οικογένειες και άλλοτε επισείοντας την βασιλική οργή εναντίον τους και άλλοτε με μαλακά λόγια πείθοντας αυτούς, με δυσκολία τους έπεισε, αφού κρατήσουν κάποια μέρη του μαρτυρικού σώματος, να αρκεσθούν και να παραχωρήσουν το μεγαλύτερο μέρος στους βασιλείς· αυτό ακριβώς και έγινε με την συγκατάθεση της μάρτυρος. Και όταν εκείνοι που παρέλαβαν αυτό, αφού ολοκλήρωσαν χωρίς προβλήματα το ταξίδι της επιστροφής, προσέγγισαν στο λιμάνι της Πόλεως, έστειλαν αμέσως μήνυμα στην βασίλισσα σχετικά με την άφιξη του θείου λειψάνου, και αύτη μαζί με τις θυγατέρες της και τον γιο της και όλη την σύγκλητο βγήκε να προϋπαντήσει και να προσκυνήσει το ποθούμενο. Ήταν εκεί και ο Παναγιώτατος Πατριάρχης Ταράσιος μαζί με το μεγαλύτερο μέρος των αρχιερέων και με όλο τον κλήρο· και έτσι κάτω από χιλιάδες φώτα και αρωματικά θυμιάματα, περιφρουρούμενο και συνοδευόμενο τιμητικά το σεβάσμιο λείψανο κατατίθεται στον δικό του ναό και εναποτίθεται κάτω από την ιερή τράπεζα, όχι βέβαια ολόκληρο όπως παλιά, γιατί και οι Λήμνιοι, όπως έχει ειπωθεί, απέσπασαν κάποια μέρη από αυτό αλλά και κατά την ώρα της υποδοχής, με πρόφαση την διαρπαγή των σκεπασμάτων τα οποία είχαν τεθεί πάνω στο άγιο λείψανο καθώς και εκείνων με τα οποία το είχαν τυλίξει, πολλοί από τους άρχοντες και της ίδιας ακόμη της βασίλισσας οι θυγατέρες αφαίρεσαν κρυφά πολλά από τα θεία μέλη, όπως και ο Πατρίκιος Νικήτας, με το παρανόμι Μονομάχος, αφού απέκτησε μέσα σε τέτοιες στιγμές το άγιο χέρι με το οποίο η Αγία έδωσε στην θεία Σύνοδο τον ιερό τόμο, το μετέφερε στην Σικελία και εκεί ανήγειρε ωραιότατο ναό στην μάρτυρα.

Αλλ’ ω παρθενομάρτυς και νύμφη του Χριστού παναμώμητε, ω έσχατο όριο μαρτυρικών μόχθων και αγωνισμάτων, ω λαμπρότατο άγαλμα παρθενίας και κανόνα, ω πρότυπο των γυναικών και καμάρι του γένους, ω συμμέτοχε στα πάθη και στον θάνατο και στην δόξα του Σωτήρος, ω συ που αναπλήρωσες όσο ήταν δυνατόν περισσότερο τα υστερήματα των θλίψεων αυτού και ελάμπρυνες την λαμπάδα της καθαρότητάς σου με το έλαιο και έβαψες κόκκινη με τα αίματα που έχυσες για χάρη του Χριστού την στολή σου και εισήλθες στην χαρά του νυμφίου σου και μ’ αυτόν παντοτινά συμβασιλεύεις· ω συ που είσαι απ’ όλες τις γυναίκες σε όλα τα σημεία ανώτερη, ω εστία της Τριάδος και πρυτανείο χαρίτων και πηγή θαυμάτων και ποταμέ μύρων ερυθρών και θάλασσα παντός είδους αγαθού· ω συ που νικάς με την παρθενία σου τους μάρτυρες και τις παρθένες με το μαρτύριο ή, αν θέλεις, αφού υπερέβαλες τους μάρτυρες με τα υπεράνθρωπα μαρτυρικά

αγωνίσματα και νίκησες τις παρθένες με την καθαρότητα και την ισάγγελη παρθενία, ω με ποιό χαρακτηρισμό που θα έκανα για σένα δεν θα έπεφτα μακριά από την αξία σου;

Συ βέβαια τώρα πια έχεις αξιωθεί πλέον της αμίαντης νυμφικής παστάδος και των νυμφικών θαλάμων και απολαμβάνεις κατά τρόπο επίσημο και μακάριο και ακόρεστο το ανέκφραστο κάλλος του νυμφίου σου και δεν έχεις ανάγκη τίποτα από τα δικά μας. Σε μένα όμως, που αναπνέω τα δικά σου και θαυμάζω και προσπαθώ να τα επαινέσω με λόγους, είθε να είσαι πρόθυμος παραστάτης και χορηγός του πλούτου των αγαθών σου· και όχι μόνο το σώμα αλλά και την ψύχη και τον νου και όλους τους λογισμούς μου είθε να μου διαφυλάττεις εν παρθενία, τηρώντας αυτά μακριά από κάθε πονηρό πάθος, καθαρά και ασυνδύαστα· και ακόμη αφού κάμεις, όπως συ γνωρίζεις, όλον μου τον βίο σύμμορφο των παθημάτων του νυμφίου σου και νεκρώσεις και τα μέλη μου τα επί γης και το σαρκικό φρόνημα, έπειτα είθε να με καταστήσεις κοινωνό και μέτοχο και της δόξας Του και της βασιλείας Του· για να δοξασθεί αυτός ο μεγάλος Θεός και Σωτήρας μας Ιησούς Χριστός .

Σε αυτόν αρμόζει όλη η δόξα και η τιμή και η μεγαλοπρέπεια στον άναρχο Πατέρα και το συμφυές και ομόδοξο Πνεύμα στους αιώνες· Αμήν.

(Προδημοσίευση αποσπάσματος από τα υπό έκδοση έργα του Αγίου Μακαρίου Μακρή υπό της Ι. Μ. Μ. Βατοπαιδίου)

Μετάφραση κειμένου: Ανδρέας Κουμπαρούλης, Φιλόλογος.